Robert Tomšić / DJEČJE OČI

SISAČKA BISKUPIJA
Dječje oči
Robert Tomšić

BIBLIOTEKA
Poesia Spiritualis

IZDAVAČ
SISAČKA BISKUPIJA
Trg bana Josipa Jelačića 9, 44 000 Sisak
www.biskupija-sisak.hr

ZA IZDAVAČA
mons. Marko Cvitkušić

NAKLADNIK
Nakladnička kuća Tonimir, Varaždinske Toplice, V. Nazora 6
Tel.:+385 (42) 633 430; fax: +385 (42) 633 480
www.tonimir.hr; e-mail: info@tonimir.hr

ZA NAKLADNIKA
Marija Martinez, dipl. iur.

UREDNIK
Stjepan Juranić

LEKTURA
Ljerka Iharoš, prof.

SLIKA NA PREDLISTU
Davor Žilić, akademski slikar

GRAFIČKO OBLIKOVANJE
Nakladnička kuća „Tonimir"
Daniel Bubnjarić

Priprema, tisak i uvez:
Nakladnička kuća „Tonimir" Varaždinske Toplice

Tiskano u studenomu 2014.

Naklada:
1000 primjeraka

ISBN: ???

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem ???

Robert Tomšić

DJEČJE OČI

Sisak, 2014.

ROBERT TOMŠIĆ: **DJEČJE OČI**

Ove su pjesme autobiografske crtice, zbir uspomena, sjećanja na djetinjstvo, na drage ljude; ovo je pjesnikova *ispovijed* – bolje tako reći nego *ispovijest*, premda je i to – jer Bogu on priznaje svoje zablude, lutanja, žali za vremenom kad je živio daleko od Boga koga sada osjeća na svakom svom koraku, u svakom licu koje mu se nasmiješi i u dubini očiju u koje se zagleda.

Ove poetske slike, koje se nižu pred nama, pune su topline.

Pjesme su pune nade i vedrine, ali i sjete i bezbrojnih pitanja. Baš ta pitanja konstanta su (svih) pjesama. Neke pjesme završavaju riječju „Amen“, premda nisu sve izrečene u formi molitve. Više bih rekao da su to pronađene istine, spoznaje na koje pjesnik još jednom udara pečat čvrstog prianjanja, potvrđivanje koje izriče tom riječju „Amen“. Time i obične, pa ipak u biti vječne spoznaje, postaju njegov religijski Credo.

Više pjesama iznose pjesnikova kolebanja i traženja, nesigurnosti dvojbe. Tim više je radost kad može reći da je pronašao izlaz, put koji shvaća da mu je darovan, da mu je pokazan i da na tom putu nije sam. S njim je Bog, Isus, njegovi najmiliji, živi i – kako on kaže – oni koji su „otišli tamo gdje nema suza“.

Ovu zbirku „Dječje oči“ mogli bismo nazvati i: „Titraji obiteljskog doma“ ili „Ljepota obiteljskog zajedništva“ jer autor se neprestano, u uspomenama koje su u njemu žive, vraća u djetinjstvo i sretno obiteljsko ozračje koje ga je okruživalo dok je živio zajedno s bratom (koji je poginuo u ratu), majkom (koja je umrla) i ocem, ali on priča kroz svoje pjesme i o svojim sretnim obiteljskim sadašnjim odnosima sa ženom i kćerkom. Zapravo, u njemu svi njegovi najmiliji i sada žive, svi su ti odnosi u njemu sadašnji. Ispod pripovijesti o sreći skrivaju se i bol i tuga zbog izgubljenih odnosa blizine s najmilijima koji su otišli, ali i u boli i tuzi skriva se sreća zbog osjećaja blizine i prisutnosti svih njegovih u životu koji živi, u sasvim običnim zgodama i susretima, osobito u svim pejzažima i dodiru s Kupom, drvećem, jednostavno sa svom prirodom kojoj se neprestano vraća, kako sam tako i u društvu sa svojima.

Naziv zbirke „Dječje oči“ odgovara pjesniku koji u ovim svojim lirskim zapisima otkriva svoje dječje oči kojima gleda svoje najbliže, Boga i sav svijet.

Gospodin naš rekao je: „Ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko“ (Mt 18,3), kao i: „Oko je tijelu svjetiljka. Ako ti je dakle oko bistro, sve će tijelo biti svijetlo.“ (Mt 6,22). Upravo to dvoje, stav djeteta i čisto oko Robert je uspio spojiti u svojim pjesmama. Tako upravo ove pjesme i treba čitati, dječjim očima u sebi da bismo i sami vidjeli Boga i sve njegove darove, osjetili njegovu toplinu te bili ogrijani ovim rukovetom slika, crtica i doživljaja koje s pravom možemo nazvati *Poesia spiritualis* - kako smo nazvali biblioteku u kojoj izlazi ova zbirka - tj. upoznali *duhovno pjesništvo*.

U Sisku, 10. listopada 2014.

+Vlado Košić

Mojoj Sanji
i našoj Ani

U početku bijaše Riječ
(Duhu Svetom)

Tko to može znati osim Njega
koji je očima našim nevidljiv?
Možda „mudri političari“,
lažni proroci, umjetni sateliti,
ili povlašteni („umjetnici?“),
svećenici ili ja, onaj koji mi prijeti?
Sveto Pismo, prašnjavo,
otvoreno zadnji puta za
„domaću zadaću“ vjeronauka.
Isus nam je ponovio Riječ!
Duhu Svetomu (u vijeke je s nama)
konačno, iskreno, otvorimo srca.

Isusu

Kada ostanem sam.
Sam od ljudi.
Tada Te pozorno slušam,
smijemo se zajedno,
tu si pokraj mene!
Onda Ti se rasplačem na ramenu,
nježno me odgurneš i gledamo se u oči.
Tada znam da si čista Ljubav!

Novi dan

Živjeti...
Ponijeti nešto tereta za druge.
Krčiti put, sebi, i onima što tek dolaze.
Obrisati nekome suze.
Buditi se sretan.
Ići dalje...
Novi dan, nova je prilika.
Hvala Ti na tome!

Strah od smrti

Želim umrijeti s osmijehomom na licu,
negdje u pola „Očenaša“,
kod kuće, u mom krevetu.
Smrti se ne bojim.
Prije ili kasnije, ona će doći.
U onom smiješnom crnom plaštu?
Ili u trapericama i novoj jakni s naoštrenom kosom?
Veselim se životu i stvaranju, svakom darovanom danu.
Smrt je tako dosadno svakodnevna, odavno me ne plaši.

Sveti križ

U mom oku, duboko...
Svijetli križ, ponosan i drevan,
ali nagrižen od slanih suza
koje oči isplakati nisu mogle.
Često šutim jer znam kako će me glas izdati.
Hodam i nosim, ponekad me noge izdaju...
Kada idem u takve „šetnje“, biram šumu
pa nek oči zaplaču, neka je glas hrapav,
neka se srušim kraj hrapavog hrasta
da udahnem miris zemlje od koje postadoh
i u koju ću se jednom vratiti,
a križ iz moga oka zasvijetlit će na suncu
pored hladnog, rahlog humka.

Sada, kad starimo zajedno

Kada smo išli u osnovnu,
bili smo ista „smjena“.
Ti dvije godine mlađa od mene,
oboje djeca, povučena i plaha...
drukčija od većine u školi.
Dubokih, snenih, smeđih očiju.
Bili smo tako blizu svakoga dana!
Od moje kuće do kuće tvoje bake
bilo je nepunih pet minuta hoda!
Sada, kada si mi supruga i jedini prijatelj,
zahvaljujem Bogu što si moja, što nam je spojio pute,
a ti si radosna kada plivam u dubini tvojih dječjih, snenih očiju.

Obični dani

Raspeti Isusa i zaboraviti?
Nije ostala „samo“ Biblija!
Duh Sveti nas pohodi,
otvara nam oči i uši.
Ne mislimo li o tome, ako ne živimo vjeru
Svevišnjem ćemo predati prazninu u duši.

Raspelo pored ceste

Isuse moj dragi,
gledam Te na raspelu
s „krunom“ si na čelu.
Krv i čavli, proboden bok...
Oprali su ruke, ne samo Poncije Pilat!
Danas mnogi od nas peru ruke...
Nisi im u duši, okreću glave od križa
dok prolaze u skupim autima.
Nisu blizu bližnjem, samo ogovaranja.
Bože moj, krivim putima hodimo!

Vječnost

Ljudska prolaznost, ili vječnost, statue ili travnati hu-
mak?
Mislim da većina nas ne zna ime svoga pradjeda,
ljudi poznati po svojoj „neprolaznosti“, umjetnici,
državnici, masovni ubojice, veliki „izumitelji“...
Svi su oni blijeda imena na starome papiru.
Samo ljubav je vječna, ona je darovana od Boga.

Naočale

Imao sam pa vagao, kao zlatar zlato.
Nisam cijenio, bio sam „građanski“ hladan.
Priroda je za mene bila prljava i siva.
Gledao sam kroz krivu dioptriju,
kao i većina mojih „prijatelja“.
Kada sam izgubio svu „gramažu“ zlata,
tada sam prvo osjetio bijes. Na druge!
Poslije sam skinuo naočale i progledao.
Sada, kada spavam daleko od ljudi,
pod prastarim, divnim hrastom, hranim se
trudom svojih ruku i znojem naboranog čela.
Opijen sam od sreće.
Bože, hvala ti na tome!

Moj dom

Pljušti, u kući je ugodno toplo,
staklo na prozoru davno nije oprano...
Pa neka pljušti i neka prozori plaču
kada ja ne mogu,
potpuno sam,u mojoj rodnoj kući.
Sve moje odavno sam ispratio.
Poslije svega ostala je uzvišena Ljubav!

Kada sanjam brata
(mome Ivici)

Sanjao sam noćas.
Naše djetinjstvo.
Bilo je kao u snu.
Znam da sam sve to vrijeme
(koje davno dijelili smo skupa)
uživao u poklonima.
Bože, hvala Ti za iskrenu radost!
Amen!

Majkama

Majko, mama, tebe zovem.
Reci mi kako si, dođi mi u san.
Čista Ljubav mi nedostaje, mama.
I ona juha i one bore na licu!
Majko, teško je, ti si to sve znala
i štitila me od zla, krivih puteva...
Gledam oblake na nebu, gledam...
Kamo si mi se skrila, ljepoto moja?
Naći ću te, znam to (sanjao sam),
i tada ću konačno zaplakati.

Našoj Mili

Uvijek si vjerovala u ljudsku dobrotu,
tvoja je velika duša bila širom otvorena
(svijetlila je u tvojim dubokim, majčinskim očima)
za sve što je Bog stvorio, baš sva njegova oživljena djela...
Bez obzira na tvoje, skoro dječje, nerazumijevanje prema nepravdi,
koju su ti činili oni dragi, a i nepoznati ljudi, kojima si pružila ruku.
Težila si baš takvima pomoći, često na tvoju „štetu“,
ustupajući im dubinu koja je pripadala samo tvojoj duši!
Ovozemaljske prostore (ukrašene zidove i udobne naslonjače),
zamijenila si jeftinim plastičnim stolcima i drevnim stolom.
Znao sam, tada, a sada sam siguran kako si ovozemaljski život
zamijenila nečim neusporedivo većim, sada kada nisi s nama,
osjećam kako toplo moliš za nas na puno ljepšem mjestu,
onome koje je Svevišnji uredio za čiste, dječje duše.

Lijepi snovi

Često Te sanjam, Isuse,
lijepi su to snovi, mekani, kao pamuk.
Najčešće opušteno sjedimo, sučelice.
Promatraš mi lice sa osmijehom.
Nisam zbunjen, jednostavno sam sretan.
Ti znaš koliko sam na zemlji sjetan,
ali znaš i koliko se trudim, Isuse moj,
da budem na sreću drugima i Tvome Ocu.

Hvala Ti

Ni sanjao nisam
koliko čovjek može biti sam.
Većina kaže: „Čudak je ludi.“
Neki blaži upute mi smiješak...
onakav...“i ti si čovjek“.
Meni je davno sve to isto,
od ljudi „ne tražim kruha“.
Bog mi je davno odabrao put.
Amen.

Dok nas smrt ne razdvoji

Svijeća je dogorijevala
na našem starom stolu.
Jutro je počelo plaviti.
Duga je bila ova noć,
puna mučnih misli,
kajanja za propuštenim...
Onih besmislenih spočitavanja
samome sebi.
Bijeli se dan.

Cipele

Na mojim najdražim cipelama
nataložila se debela prašina.
Od puteva, onih sretnih i onih
na koje me ljudi službenih lica natjeraše.
Ipak volim te cipele, stare su i napravljene
baš za moje noge, po Tvome kalupu.
Eto cipele, obične, eto život, eto!
Ne bojim se što me čeka sutra,
lijepo je što budućnost samo Ti znaš.

Sloboda izbora

Sanjao sam Isusa. Bio je tužan.
Dlanovima je pokrio lice.
Znam, krivim putevima sam hodio.
Bože moj, tešku slobodu si nam dao!

Isprazni razgovori

„Zapamti da si smrtan“,
rekli bi stari Rimljani prije svake bitke!
Danas, nakon više od dvije tisuće godina...
Mnogi od nas to ne znaju ili neće znati:
razmišljati o smrtnosti tijela.
Sa sahrana bližnjega odlaze pričajući o politici,
vremenu, ili visokim telefonskim računima!

Ljudska mjerila

Sve „tajne“ ovoga svijeta
nije nam On skrio.
Sami smo zatvorili srca,
izgubili vjeru u sebe same,
davno zaboravili Njega hvaliti.
Kako, poslije svega
što nam je darovano,
hodamo ovim svijetom
ogorčeni i prazni?
Je li to iz straha,
ili smo besmrtno bahati?

Ljudi i „znakovi“

Tražio sam, iščekivao,
s mnogim drugima.
Često smo gledali u nebo,
osluškivali, mirisali, buljili…
A samo smo trebali,
barem na kratko,
poslušati i potruditi se
razumjeti jedni druge.
Tako bi zasigurno „osjetili“ Tebe!

„Mala“ molitva

Dragi moj Isuse,
mir si mi pružio.
Hvala Ti na tome.
U ovome svijetu
koji je „umočvaren“
lažnim „vrijednostima“
mir Tvoj daje mi snagu
i neobjašnjivu radost!
Amen!

Majci

Majko moja,
samo ti znaš
kakvo breme vučem.
Ja, stari, olinjali magarac.
Kako sam tvrdoglav!
Samo ti, još uvijek,
bojiš se za mene.
Kao nekad dok budna si
me čekala da se vratim.
Majko, ne brini…
doći ću ti sretan
kada me On pozove.

Moj oblak
(mojoj Sanji)

Prerano si ostarila.
Znam da je moja krivica!
Nisam te trebao skinuti
s onog Cesarićevog oblaka.
Previše sam prizeman,
„Očiju uprtih u zemne stvari.“
Bojim se visina kojima si ti težila.
(Kako takav oblak može težiti?)
Zašto sam baš ja za tebe bio
Cesarićev „vjetar visine“?

Moja obitelj

Sanjao sam noćas
svoje djetinjstvo.
Kada sam otvorio oči,
radost nije nestala:
nasmiješio sam se
gledajući moju
prekrasnu kćer
kako se u snu sva stopila
sa svojom majkom.

Moja probuđena vjera

Znam da neću u potpunosti razumjeti,
ali kakav je to razlog?
Samo jedno „šuplje“ opravdavanje
koje se u meni rasplinulo potpuno i davno.
Bože moj, hvala Ti što sam Te prepoznao
jer kada razmislim o sebi, Ti uistinu imaš strpljenja.
Ljubav se često ne može razumjeti,
ali divno je ljubav prepoznati i prigrliti,
a još ljepše prihvaćeno davati drugima.
Amen!

Moja vjera i moji propusti

Nekada sam imao snage razmišljati
o svim svojim brodolomima.
Sada me voda nosi od hridi do hridi,
razočaranja više gotovo da ne peku.
Uspomene sam namjerno potisnuo
kako bih još samo plutao na ljudskoj žabokrečini.
Moja misaona vegetiranja strašno me umaraju.
Znam da imam kamo, ali predugo tumaram do cilja.
Bože moj, tvojoj dobroti stvarno nema kraja!

Moje djetinjstvo

Slike iz moga djetinjstva
i danas su prekrasno jasne.
Prepune ljubavi i sreće.
U našem domu se nikada nije
spominjala riječ „*mržnja*“.
Majka, otac, brat i ja…
Naša ljeta, kupanja na Kupi,
hladne zime, vesele od snijega
i tople, mirisne, zajedničke sobe.
Proljeća, jeseni, obitelj i Ljubav!

Molim Te

Isuse, prijatelju moj,
Ti znaš koliko Te volim.
Ipak, kada mislim o
Tvome raspeću…
Često se bojim.
Strah me da bih Te i ja izdao
u pomahnitaloj svjetini.
Molim Te, daj mi snage
da Tvome Ocu bijelo
ruho, koje sam primio,
vratim neokaljano!
Amen!

Molitva na Kupi

Gledao sam Kupu
u tišini sretnih misli.
Ta me rijeka veseli,
pored nje opet sam dijete.
Moja je Kupa Isusov Jordan.

Ljubav sve oprašta

Kad „veliki“ shvate da su mali,
a mali im pokažu svijet...
I prepuste se „veliki“
njima i Njemu...
Jednom kad
iskreno shvate i osjete...
Neće biti kasno!
Oni svidjet će se Njemu,
koji je blag i koji oprašta,
i zato ga zovem Ljubav!

Možda u šumi

Grane su bile bespomoćno gole.
Lišće, mokro i trulo, izgubilo je ljepotu
na mekanom, blatnom i ljepljivom tlu.
U jednom trenu osjetio sam besmisao,
samoću, umor, gorčinu pa ljutnju.
Znam da nas je On došao spasiti,
ali zašto su ga kukavički raspeli?
Tada mi je blag jesenski vjetar
pomilovao lice i počeo sam disati.
Zato vjerujem u uskrsnuće i život vječni.
Amen!

Na katehezi

Slušao sam ljude
kako govore…
Pričali su lijepo
i bez „fige u džepu“.
Šutio sam, prepustio se
i u mislima odlutao
daleko od stvarnosti,
a opet sam osjećao,
sve to vrijeme,
kako nam je Dobro tu, „pri ruci“,
samo ako smo iskreni.

Sisak, 15. prosinca 2011.

Naše sutra
(Sanji)

Ni sutra ti neću reći
Koliko te volim
Riječi su često
Preslabe
Sutra ću te voljeti
Bez ijedne riječi.

Ne bojte se!

Koliko se sumnje nakupilo u nama!
Isti smo kao trulo lišće
u blatnjavom koritu rijeke.
Očekujemo spas od stare
grane u vodi koju će i tako
odnijeti prva prljava bujica.
Ne dopuštamo nebu da nas grije.
Znojimo se, svaki od svoje samoće!
Davno smo zaboravili što nam je rečeno:
„Ne bojte se!“

Nije teško

Duboko vjerujem.
Kolebanja nema.
Sve će dobro biti!
Jako je jednostavno:
samo treba Istinom
potući sve laži.
Sve će dobro biti!
Amen!

Obiteljski ručak

Koliko ljubavi
stane u majčino srce?
Koliko žuljeva
danas otac donosi kući?
Moj brat i ja već
sjedimo za stolom,
otac dolazi i sjeda,
majka nam donosi
vruću juhu, miris ručka
širi se našom kućom,
a naše su oči iste, zahvalne,
ispunjene Tvojom ljubavlju.

Oče naš

(Isusu)
Uz pjesmu Kupe
i disanje breza,
sunce na zalazu,
sklopljenih očiju
blizu sam Tebi.
Možda je to blagi vjetar
ili Tvoja topla ruka?
Oči neću otvarati.
Dok dušu mi puniš snagom,
pjevam Ti tiho o Tvome Ocu,
volim Te!

Opet imamo proljeće

Proljeće,
sunce, nježna trava, cvijeće,
bijeli oblaci na prozirno plavom nebu…
Ti i ja i naša mladost
koju nam je Bog produžio
kada nam je darovao kćer.
Gledamo se, zahvalni, sretni
dok se ona igra, radosna,
zaokupljena maštom…
Mi ponovno imamo dar,
udišemo proljeće i osjećamo
sve mirise našega djetinjstva.

Oprostiti, ne zaboraviti

Ne zaboravljam staklene oči pomahnitalih koljača,
i u snu me proganjaju ružne, proživljene „slike“ rata.
To mi govori kako podsvijest ne zaboravlja.
U mom domu klanja se samo Bogu,
a Domovina se ljubi čistim srcem.
Poznajem puno dobrih ljudi,
oni me privlače, kao magnet.
Prekratak je ovaj život da bismo primili
i podijelili sve što si nam Ti darovao.

Osjećam Te

O, dragi Isuse…
što bih ja bez Tebe?
Nisi mi blaga utjeha,
Ti si čvrst oslonac!
Tebi govorim sve.
Tvoje strpljenje,
postojanje, ovdje,
na istoj ovoj zemlji,
osjećam i ljubim,
slavim slatkim kruhom.
Amen!

Ostati

Maknuti se od ljudi?
To nas Krist nije učio.
Moramo ostati i nositi,
jednako, za sebe i druge.
Onda ćemo moći spavati,
imati dušu kao djeca,
moliti, a ne izgovarati
napamet naučene rečenice!

Poljubac u obraz

Kako je lijepo maštati.
Snovi znaju umoriti dušu,
ali mašta nikada.
Još uvijek u mislima
mogu doseći dječji svijet
i zato me djeca vole,
a svaki njihov osmijeh
primam radosno,
kao poljubac otpuhan s dlana.

Pravi početak

Misle, oni koji nisu osjetili
pravu, bezgraničnu ljubav,
oni čak uporno tvrde
kako se od iskrene ljubavi
ne može umrijeti.
Mnogi, kao i ja, znaju,
a onima koji ne vjeruju
neprestano govorim, svjedočim
o ljubavi i raduje me
kada vidim iskru nade
u njihovim očima.
To je pravi početak.

„Prazne“ oči

Ničije oči nisu
„prazne“.
Svi imamo dušu,
ona nam je na dar.
Nikada čovjek nije sâm.
Znam, tuga je jaka.
Njegova milost jača je
od najsvjetlijeg dana.

Prijatelj

Nije toliko teško
imati istinskog prijatelja,
jednom kada ga stekneš.
(Ne dobiješ, nego zaslužiš.)
Još vam samo treba istina.
Bez laži, prijateljstvo će
cvjetati, bujati bez granica
i uvijek ići samo po dobru.

Prijatelju Isusu

Sanjao sam Te.
Imao si zabrinuto lice,
umorno i nekako tužno.
Tvoje oči blistale su,
iz njih, tekla je ljubav.
Naglo sam se probudio,
ali smireno i bez pokreta.
Od „proživljenoga“ sna
ostala mi je jedna misao:
umoran si jer sve daješ nama!
Znam da ću danas biti veseo,
potpuno ću se prepustiti Tebi!
Poklonjenu radost dijelit ću bližnjima,
tako ćemo Tebe ojačati, nasmijati.
Tebe, koji sjediš s desna Ocu.

Proljeće duše

Prvo proljetno jutro.
Još jedan dan,
prekrasan,
otvorenih mogućnosti.
Čemu sjeta?
Amfore sa zlatom
davno su potonule.
Zar moramo ostarjeti
kako bismo shvatili
da ono što tone
ne vrijedi suza?
Dopustimo duši da leti!
Amen!

Proljetno jutro

Ti, jedini koji znaš,
kako si mi poklonio
ovakav lijep dan?
Znam da možeš sve.
I ne pitam se zašto,
nego, još sam snen
i zahvaljujem Ti samo!

Put mira

Jednom kada pronađem mir…
(Svakim danom sve sam bliže.)
Vjerujem u taj put, pun iznenađenja,
lijepih trenutaka koji svojim bljeskom
razbijaju najtvrđi kamen i mrklu noć.
Spotičem se i krvare mi stare rane,
ali onda ponovno sijevne,
gromko zagrmi, negdje u daljini,
a zasvijetli baš mom putu.

Radost

Isuse moj dragi…
Imam Ti toliko za reći!
Ali jednom kada Te sretnem…
Znam da će tuge nestati
i pričat ću Ti samo o sreći.

Pored Tvojih stopala

Misle da ću klečati!
Sigurni u svoju „moć“!
Prevrtljivi i licemjerni,
njihova „mudrost“ je nemjerljiva.
Znam da ću klečati,
ali ne pred njima!
Sretan ću biti kada
pored Tvojih stopala
pognem svoju sijedu glavu.

Darovana radost

Uvijek kada poželim
mogu dodirnuti nebo,
mogu letjeti,
igrati se mislima…
Mogu baš sve!
Kada mi je On
darovao kćer,
izbrisao je granice
i prosuo po meni…
Čistu ljubav.

Sanjarenja

Neke životne stvari
koje su mi se kasnije
dogodile…
Kao da sam davno prije
sanjao.
Kada sam bio mlad
mislio sam, često,
kako ću izgledati s
trideset godina?
Uvijek sam vidio otprilike
istu sliku:
Moja divna supruga i ja.
Ljubav!
Dvoje naše djece.
Sreća!
I mir, još „samo“ mir Božji.

Sjećanja

Sjećanja, nejasna, ali jaka, pomalo „luda“,
ponekad iznenade svojom britkom jasnoćom,
ali se te slike brzo gube i opet nestaju, kao san.
Ružne trenutke moga života davno sam „zaboravio“,
ali oni opasno čuče negdje u mojoj sijedoj glavi.
Zato pokušavam živjeti svaki novi dan,
voljeti, biti s dragim ljudima, pjevati Tebi.
I sutra, kada mi ovo od danas budu sjećanja,
lijepa će biti i moja molitva, teći će bez prekida.
Amen!

Sloboda izbora

Ne želim biti dvoličan,
imati „dva gospodara“!
Poštujem život i veselim se raznolikosti,
svakom iskrenom osmijehu.
Kako je to samo lijepo „sažeto“
u deset dobronamjernih savjeta!
Imamo slobodu izbora!

Strah od ljubavi

Volim slušati o ljubavi,
u crkvi, u svome domu,
dok se vozim u autu…
s već istrošenih CD-a.
Slušati o ljubavi, maštati,
govoriti u tišini, ponavljati,
u srcu i duši i u svakom trenu…
kako još uvijek nije sve izgubljeno.
Bog je tu, ali ljudima reći,
onako iskreno, kao dijete,
priznajem da se bojim.

Sve lijepo

Sve lijepo
moja je prošlost.
(Sada ti misliš kako sam nostalgičan.)
Sve lijepo je sada.
Sve lijepo iščekujem.
(Noćas u snovima i sutra s ljudima.)
U sve vijeke.
Amen!

Tebi i nepoznatom slikaru
(Sanji)

Neka lijepa slika
odmah me osvoji,
prizove mi sjećanja.
I onda osjetim mirise…
Dok ju promatram,
vidim tebe.
Udišem duboko,
nos mi je u
tvojoj dugoj kosi.
Odjednom sam mlad,
ti me grliš i opet
sam dijete.

„Tko ima uši, neka čuje!“

Kako pomoći čovjeku?
Većina unaprijed misli
kako se radi o nekakvoj podvali.
Zašto preživljavati s takvom pretpostavkom?
Nisu ljudi zli, oni se boje.
Kada nam narastu uši
(„Tko ima uši neka čuje!“)
i kada istinski počnemo vjerovati,
tada ćemo sa zahvalnošću,
i bez osjećaja „dugovanja“,
prihvatiti ruku bližnjega svoga.

Tvoja stara Biblija

Autobus je hroptao
kao da mu je to
zadnje putovanje u životu.
Drijemao sam
opijen mirisom nafte i stare gume.
Tebe kao da ništa nije smetalo,
sjedila si i čitala,
upijala najstariju „džepnu“ knjižicu.
Trošniju i od ovog busa,
ali jaku i novu.
Bus je zastenjao na
blagom zavoju,
a jasna slova s korica
bljesnula su mi u srcu.
Na knjizi je pisalo
Ljubav!
Tada sam ti nešto rekao
ili si me ti samo pogledala?
Samo znam da nas je
ta Knjiga nekako zbližila.

Tvoje dijete

Bože moj,
zazivao sam Te često,
molio, zahvaljivao,
čitao o Tvome sinu.
Kada mi je bilo teško,
Tebi sam govorio.
Ti si me naučio pjevati!
Razmišljam o Tebi i
svaki Te dan viđam,
kroz dobrotu ljudsku.
Znam da me voliš baš ovakvoga.
Zato si me učinio roditeljem,
a dopustio da sam Tvoje dijete.

Tvoje oči
(Sanji)

Tvoje oči, priznajem,
nisam se usuđivao pogledati.
Znao sam ih iz snova.
Odavno sam prestao tražiti,
a sada me gledaju i
u njima su svi moji sni.
Skupa ćemo ostarjeti,
ja, a onda i ti,
ali tvoje oči i moji snovi
uvijek će ostati isti.

U Tebe se uzdam

Bože moj,
prečesto Te zazivam,
ali samo molitvom.
Govorim Ti kako je sada
u Domovini mojoj.
Puno je bolesnih, nesretnih,
gladnih i poniženih.
Baš oni koji su branili Hrvatsku
na „teret su društvu“.
Prozvani su zločincima i lopovima!
O, Bože moj, u Tebe se uzdam!Amen!

Vjera

Danas sam sreo Isusa,
na trenutak.
Osmjehnuo sam se iskreno,
na trenutak.
Pogledao me,
i ostao u mojoj duši
zauvijek!

Vratiti se iz logora

(svim hrvatskim logorašima iz Domovinskog rata)

Osjećao sam tvoje suze
dok sam slavio svaku zoru
poslije neprospavane noći.
Bio sam uporniji od gluhe noći
i tišinom, u molitvi, ispraćao mrak.
Slavio još jedno jutro, Njega i život!
Znao sam kako bliži se dan
kada ću te zagrliti i obrisati suze
s tvoga prerano ostarjelog lica.
Sada opet budimo se zajedno,
pjevamo Njemu, koji me čuvao
dok ti si plakala, a ja Isusu tiho pjevao.

Mali smo

Što je to trenutak?
Pitao sam prekrasnu ružu.
Nježnim je mirisom odgovorila.
Isto sam pitao na smrt ranjenog vojnika.
Taj su tren njegove oči postale staklo.
Tada sam odlučio svoj trenutak podijeliti s bližnjima.

Bez straha

Pred Tobom
pognut ću čelo.
U Tebe se uzdam!
Neprijatelja Tvoga
gledat ću u oči,
bez imalo straha!

Bogu hvala

Dobro jutro, Isuse dragi!
Bogu hvala za još jedan dan,
prekrasan, u obiteljskoj kući.
Mirisan je stari hrastov krevet,
na bakinu i didinu jutarnju molitvu!
Molim Te, Bože, za sve ljude
koji su u duši još ostali djeca
kako bi Te iz srca i ovo jutro zazvali:
„Oče naš, koji jesi na nebesima!“
Amen!

Odrastanje

Dok bio sam mali,
moje je tepanje bilo svima
simpatično i smiješno.
Na neka moja glasna pitanja
samo su se pogledavali.
Želio sam brzo odrasti
i saznati tajne velikih
koje su često prešućivali.
Sada hvalim Boga,
što bez obzira na sve:
odrastanje, tuge, rat…
gledam ovaj svijet
onim istim dječjim očima.
Amen!

Božić u obitelji
(Ani)

Iščekujem Božić
kao malo dijete.
Isto kao naša Ana,
koju Bog nam je darovao,
mojoj Sanji i meni.
Ponovno osjećam blagost
i radost dok u očima
naše kćeri vidim Tvoju ljubav.

Cvjetnica

Sutra je Cvjetna nedjelja.
Ustat ću iz postelje u samu zoru,
otići do Kupe, tamo kod potoka,
i nabrati rosom okupano cvijeće.
Što šarenijeg, nježnog i mirisnog,
onoga koji budi život i veseli dušu.
Doma ću probuditi svoje cure na umivanje
u toploj vodi prepunoj proljetnih latica.
Na kraju umit ću se ja, pa ćemo se zajedno
pomoliti da i ove godine budemo
lijepi u duši po milosti Božjoj.
Amen!

Dušni dan

Svaki lampion jedna duša,
«Od praha smo postali…»
Tijelo od praha, duša od Boga.
U svjetlost smo se obukli,
Oprala nas voda Sveta…
Ne bojmo se „prahom postati“,
Na Njegov poziv hitam preko rijeke!

Evanđelje

Čitao sam,
polako.
Vraćajući se često
na prethodnu riječ.
Mislio sam,
ne analizirao,
nego nesputano letio,
upijajući, bez imalo sumnje.

Gospodu

Gospode, Bože moj jedini,
uz tebe sam siguran,
nikada sâm, nikada bez nade.
Nikada!
Kada me čovjek želi uplašiti
svojim lažnim „veličinama“,
Gospode, Ti si mi u duši.
Zla se ne bojim!
Amen!

Prva šetnja gradom
(mojoj Sanji)

Nekako su se naši prsti sami spleli.
Tvoja mala ruka utopila se u mojoj
koju sam skrio duboko u rukavu moje stare,
iznošene jakne. Dlanovi su se ugodno znojili.
Šutjeli smo dok su se ruke milovale, šaputale,
u mom širokom rukavu, krojenom po našoj mjeri,
a srca su kucala, u istom, ludom ritmu
koji je probijao van, kroz naše vruće, mlade ruke.

Istinita bajka
(Ani)

Danas sam bio s mojom kćeri na Kupi.
Na istom onom mjestu gdje sam se kupao
kada sam bio njezinih godina.
Prvi je dan proljeća i… nije pjesma,
nego stvarno, na vodi, tik uz obalu,
bila su dva prekrasna labuda.
Veliki su bili u svojoj bjelini,
i prišli su nam, bez straha,
na dohvat ruke, ili na dužinu krila…
sada sve skupa podsjeća na bajku,
ali pitajte moju Anu, najsretnija je bila!

Isusu

Koliko dobra sam primio od Tebe.
Kada sam bio mali, uživao sam
slušajući priče starih ljudi.
Tada nisam znao da oni
samo prenose Tvoje riječi, iskreno,
onako kako su to najbolje znali.
Nikada mi nisu govorili ružna,
nego samo prekrasna životna iskustva.
Vrijeme koje sam provodio s tim
bogatim ljudima, koji su bili i krezubi,
odjeveni u pokrpane, iznošene kapute,
prolazilo mi je brzo, a i oni su bili sretni.
Sada znam da si Ti sreća,
Ti si Očeva Riječ!

Jutarnja molitva

Jutros, dok sam molio,
na koljenima, u tek pokošenoj travi…
Mirisi i misli opijali su me.
Ne mogu izreći što sam osjećao
jer beskraj nije mjerljiv,
a mirisi ne poznaju vrijeme.
U meni se pomiješala prošlost
i budućnost dok sam uživao
u jednom jedinom „trenutku"
moje „lude" jutarnje molitve.

Dolina srama

O, Bože moj,
kamo srlja ovaj svijet?
Sve ono prirodno
postaje strano i sramotno.
Ono malo ljudi,
koji Tebi govore sve,
znaj, kako duboko u duši plaču.
Ti znaš!
Neka bude volja Tvoja!
Amen!

Grad

Otići u veliki grad,
Sjesti i gledati
Što je ostalo
Od ljudi
Ne mogu se uklopiti
Oni me ni ne primjećuju
Sjedim, gledam
I bojim se
Da ćemo jednoga dana
Svi ostati bez duše.

Kao Marija

Majko, ti koja znaš sve o meni,
samo tebi čitav tvoj život bio sam maleno dijete.
Ti me, još uvijek, upozoriš da je juha vruća!
Tvoj dlan, na mom već izbrazdanom čelu,
blaži mi svaku bol, a tek tvoje oči!
Majko moja, tvoja ljubav nije nestala,
u meni ona raste svaki novi dan.
Znam da me nikada nećeš napustiti.
Obećala si mi to, bez riječi, i onoga dana
kada su spokojno ugasle tvoje oči.

Bijeg

Zašto volim Kupu,
šetnje u samoći?
Zašto se ne mogu
prepustiti i biti čovjek?
Zašto je iskrenost postala
čudna i neprimjerena?
Zašto smo napustili Njega, na kojega
prebacujemo svu svoju krivicu?

Savjest

Često se osjećam siromašnim
dok se vozim u novome autu.
Najčešće kada sam sâm
i putujem noću, bez cilja.
Daleko od svega što je Isus govorio.
Stanem, uz cestu, i gledam, u mrak…
Koliko su ljudi vezani za stvari?
Teško je priznati kako
ne živimo po Njegovim riječima,
jednostavnim i jasnim.
Lakše je mudrovati ili samo čekati
da On otkupi grijehe naše.

Obećanje

Sve češće
razmišljam o Tebi.
Odavno znam
da neke događaje,
ljude…
nikada neću razumjeti.
Znam da je pitanje: „Zašto?“
duboko usađeno
u svakome čovjeku.
Odgovore si nam dao
i „sakrio“ duboko u dušu.
Nisam siguran koliko ću
Tvoje ljubavi dokučiti,
ali Ti dajem obećanje:
Sve što shvatim, podijelit
ću s drugima.

Bože moj

Dok se noćima
preznojavamo u snu…
Vijesti nas prazne.
Ujutro gledamo
mutnim očima svoje
debele podočnjake.
Ne želimo govoriti jasno.
Izgubljeni smo,
ali to nećemo reći.
Više nema suza,
ni iskrenog smijeha.
O Bože moj!

Vjerujem

Osjećao sam kako mi bilo slabi.
Naravno da sam molio iz srca,
a otkucaji su bili sve tiši i tiši.
Molio jesam, ali ne u strahu,
razmišljao sam, možda i na glas?
Zahvaljivao za sve što mi je Bog lijepoga dao,
a dobio sam puno prekrasnih ljudi, suputnika,
nisam žalio za propuštenim, ili nedorečenim…
Valjda je uistinu svačiji život pomalo igra
koja po Bogu i vjeri nikada ne prestaje.
Bilo će stati, još jedan iskreni osmijeh za kraj.

Ispovijed u šumi

Zagrlit ću onaj moj hrast u dubokoj šumi.
Taj je div ostao isti kao kad sam bio dijete.
Tada sam vjerovao kako noću hoda, sluša, sve pamti i da se zorom vraća na svoje mjesto samo zbog mene.
Puno toga me naučio, ono o čemu ljudi nisu govorili, možda iz neznanja, srama ili opasnog straha i zaborava?
Naslonjen na toplu, „hrastovu“ koru razmišljao sam
i tako leđima upijao dobronamjerne, „životne“ savjete
koji su me često vodili u duboku tugu i iskreno kajanje.
Tada bi krošnja počela gromko hučati da odvrati, uplaši ljude
kako ne bi čuli moje suze koje su bubnjale po zemlji kao teška tuča.

Duša

Ljubav ostaje,
poslije nas.
Ona je vječna.
Tijela,
svijeća na buri.
Bura,
oholost ljudska.

Čistilište

Danas, večeras, na cesti,
dok sam se vraćao kući,
jedna se misao urezala
negdje u mojoj ludoj glavi.
Siguran sam da će me progoniti.
Doživotno!
„Možda je ovo na zemlji samo
jedno komično čistilište duša.“

Papi Franji

Imamo novog čovjeka na Petrovoj stolici.
Molio je nas da molimo za njega,
potom je molio za Kristovu živu Crkvu,
sve nas otvorenih srdaca je blagoslovio.
Slušao sam ga u autu, na radiju, molio zajedno,
siguran sam da nam je darovan istinski pastir.
Bogu hvala!

13. ožujka 2013.

Bog u čovjeku

Pjesnička razmišljanja Roberta Tomšića upoznala sam prije nekoliko godina. Poznavajući ga i privatno, nije me iznenadilo što je u pjesmama pronašao način kako izraziti sebe, odnos prema svijetu, ljudima, nepravdi. Jedini dio koji je možda bio iznenađenje, bile su pjesme posvećene doživljavanju vjere i Boga samoga. Od čovjeka koji je u sebi nastojao potisnuti činjenicu da je Bog u nama i oko nas, pretvorio se u čovjeka i pjesnika koji Boga i vjeru doživljava na doista čudesan način.

Njegova druga zbirka pjesama posvećena je Bogu kojega je spoznao u svakodnevici, ljudima oko sebe; njegovo prisustvo osjeća u ljudima, stvarima i pojavama i iznosi to jednostavnim i snažnim riječima, svakodnevnim govorom. Zbirka je koncipirana kao homogena cjelina, bez dijelova, ali svaka je pjesma radost za sebe. Čak i kad govori o najtežim temama, smrti, odlasku najbližih, rastancima, čini to na pristupačan način, bez straha. Iz pjesme u pjesmu pretače se svjetlost koju donosi Bog i na upravo čudesan način ispunjava pjesnika i čitatelja.

Već od samog naslova upućuje nas na nevinost, iskrenost, sve ono što ljudi u žurbi života lako zaboravljaju. Od prve do zadnje pjesme naslov je motivska poveznica, uvijek aktualna. Aktualne su i teme pjesama koje se lako uočavaju jer je iste teme opisivao na različite načine. Obitelj, Bog, smrt i ljubav dominantni su trenuci u životu svakog čovjeka. Njih susrećemo i u ovoj zbirci. One su zahvala za svaki proživljeni trenutak, dojam trenutka je izuzetno jak iako opisan običnim riječima. Tako uobičajeno i svakodnevno postaje začudno, a na čitatelja ostavlja dojam da takvo nešto nije bio u stanju doživjeti prije.

Pjesnik je i ovaj puta uspio u svojoj nakani: približiti ljudima onaj trenutak koji nam se događa svakodnevno,

upozoriti nas da stanemo, promotrimo život drugačijim očima, doživimo Boga u sebi i oko sebe i na tome Robertu Tomšiću hvala!

Ljerka Iharoš

Sadržaj